

Chương thứ 38

SÓNG TÌNH TRƯỜNG GIANG

Chiếc lâu thuyền đang nghiêng dần, buộc Thiếu Hoa và Trân Trân phải bước ra ngoài mạn.

Bên mạn phải lâu thuyền có một chiếc lâu thuyền khác, mũi thuyền được bọc bằng sắt, có ngọc giáo nhọn chìa về phía trước. mũi giáo khổng lồ của chiếc lâu thuyền đó đã đâm thủng mạn phải lâu thuyền của Trân Trân. Trân Trân lộ rõ tất cả sự sợ hãi, nói với Thiếu Hoa :

Thiếu Hoa ? chúng ta tìm cách đào thoát nhanh lên.

Thiếu Hoa cau mày.

Người ta đâm thủng thuyền của nàng ? đã không hỏi cho ra nhẽ, còn bỏ chạy là sao ?

Trân Trân biết người này ? chủ nhân của chiếc thuyền đó.

Thiếu Hoa nghiêm mặt nhìn nàng.

Chẳng lẽ là một gã tình lang của nàng nữa à ?

Trân Trân lắc đầu.

không phải đâu ? chủ nhân của lâu thuyền kia là Vô vi tiên tử Hà Mẫn Trinh.

Đôi chân mày Thiếu Hoa nhíu lại, chàng trang trọng hỏi:

Vô vi tiên tử Hà Mẫn Trinh là gì mà nàng sợ dữ vậy ?

Chàng không biết Vô vi tiên tử ?

Biết thì Thiếu Hoa đâu có hỏi nàng.

Bây giờ nàng có muốn đào thoát thì cũng không được ? Bởi vì Thiếu Hoa và nàng chỉ có một cách đào thoát duy nhất là phải qua con thuyền của Vô vi tiên tử, nếu không muốn nhảy xuống dòng trường giang.

Trân Trân lộ vẻ lo lắng nói:

Trân Trân không muốn gặp Vô vi tiên tử ?

Nàng không muốn gặp thì cũng phải gặp.

Thiếu Hoa nói rồi nắm lấy tay Trân Trân.

Trân Trân ghì người lại.

Thiếu Hoa.

Chiếc lâu thuyền từ từ nghiêng dần.

Thiếu Hoa găt gong nói:

Trân Trân ? đừng sợ có được ? Thiếu Hoa có thể bảo vệ cho nàng nhưng phải hứa với Thiếu Hoa ? nàng phải đưa Thiếu Hoa đến gặp Cao Bội Bội.

Trân Trân găt đầu nhưng nói :

Trân Trân sợ ?

Thiếu Hoa lắc đầu:

CHẳng có gì để ta phải sợ cả.

Nói rồi Thiếu Hoa nắm tay Trân Trân. Hai người đồng loạt phi thân qua mạn của chiếc lâu thuyền kia. Chiếc lâu thuyền của Trân Trân bị lật ngang, rồi nhanh chóng mất dạng dưới mặt nước Trường Giang.

Thiếu Hoa nhìn vào khoang thuyền, ngay cửa khoang thuyền có hai ả a hoàn vận bạch y trắng toát. Nó như hai pho tượng đồng nữ với vẻ mặt vô hồn, vô cảm đứng giữ cửa. Thiếu Hoa cảm nhận rõ tay của Mã Trân Trân run nhẹ trong tya chàng.

Thiếu Hoa nghĩ thầm: ?Ta sắp phải đối mặt với nhân vật nào đây??

Thiếu Hoa liếc trộm sang Mã Trân Trân.

CHàng nhận ra chân diện mạo của Mã Trân Trân lộ rõ vẻ sợ sệt đến độ biến sắc nhợt nhạt.

Thiếu Hoa nhỏ giọng hỏi:

Nàng sợ gì ?

Trân Trân im lặng như thể chẳng còn nghe được lời nói của Thiếu Hoa.

Nàng cứ chăm chăm nhìn về phía khoang thuyền.

Thiếu Hoa nói :

Nàng không nghe ta hỏi à ?

Trân Trân vẫn im lặng.

Thái độ của Trân Trân khiến Thiếu Hoa cũng phải cau mày.

Thiếu Hoa nhìn về phía cửa khoang lâu thuyền. Chàng ôm quyền toan mở lời thì một giọng nói thanh tao từ trong thuyền cất lên.

Trân Trân ? sao còn chưa quì xuống ?

Giọng nói đó thật nhu hòa, nhưng cứ như có quyền lực vô hình buộc Trân Trân phải tuân thủ. Trân Trân rút tay khóa tay Thiếu Hoa quì xuống sàn thuyền.

Thái độ phủ phục của Trân Trân khiến Thiếu Hoa không khỏi sửng sốt.

Chàng nhủ thầm: ?Vô Vi tiên tử Hà Mẫn Trinh là người như thế nào lại có thể phán lệnh cho Uyên ương hồ điệp Mã Trân Trân??.

Ý niệm kia còn đọng trong đầu Thiếu Hoa thì giọng nói thanh tao kia lại cất lên.

trân Trân ? bốn cung giò gia hình cho người. Người chấp nhận chứ?

Trân Trân cúi mặt nhìn xuống.

Nàng lí nhí nói:

Trân Trân biết tội ? cung chủ gia hình.

Người muốn chịu hình phạt gì ?

Trân Trân vẫn cúi gằm mặt.

Cung chủ ? Trân Trân muốn chết đau đớn.

Bốn cung sẽ ban phát cho người một cái chết nhẹ nhàng nhưng không đau đớn.

Đến lúc này Thiếu Hoa không thể không lên tiếng. Chàng ôm quyền nói:

Thiếu Hoa không để cho Trân Trân chết được.

Giọng nói thanh tao kia cất lên đáp lời Thiếu Hoa.
 Hóa ra công tử là Hoàng Thiếu Hoa, dị kiếm khách.
 Thiếu Hoa từ tốn đáp lời Vô vi tiên tử Hà Mẫn Trinh.
 Tại hạ là Hoàng Thiếu Hoa chứ không phải là dị kiếm khách như cung chủ nói.

- Bồn cung nghe võ lâm truyền tụng về Hoàng Thiếu Hoa dị kiếm khách.
 Vậy không biết công tử có phải là nhân vật đó không. Bồn cung hỏi công tử nhé.

Tại hạ sẵn sàng trả lời.

Công tử là người đi cùng với Thiên Tổng tôn giá và Như Bằng?

Chính tại hạ.

Công tử là người đã chém đứt một ngón chỉ công của Cuồng tà Du Hạo Nhiên.

Chính tại hạ ? tại hạ làm điều đó chỉ vì sự bắt buộc phải làm chứ không có ý để Du tôn giá trở thành người tàn phế.

Vậy công tử chính là Hoàng Thiếu Hoa, Dị kiếm khách.

Giới võ lâm giang hồ đã gán cho công tử cái tên Dị kiếm khách.

Tên gì cũng được, tại hạ không quan tâm.

Thiếu Hoa ôm quyền nói:

Cung chủ đã hỏi Thiếu Hoa, giờ đến lượt Thiếu Hoa hỏi cung chủ ?

Bồn cung rất sẵn lòng trả lời công tử.

Thiếu Hoa ôm quyền xá.

Trước nhất, Thiếu Hoa thủ lễ đa tạ cung chủ đã có lòng trả lời những thắc mắc của Thiếu Hoa.

Chàng rút một luồng chân khí căng phồng lồng ngực rồi nói:

Trước hết tại hạ mạn phép hỏi cung chủ ? Mã Trân Trân có tội gì mà khiến cung chủ phải ban cái chết cho nàng.

Công tử muốn biết Mã trân Trân đắc tội gì à?

Thiếu Hoa gật đầu.

Tại hạ rất muốn biết.

Bồn cung trả lời cho công tử biết vậy. Mã Trân Trân đã phạm vào tội lớn nhất trong Vô Vi phái. Nên phải bị gia hình.

Thiếu Hoa ôm quyền hỏi:

Hắn là nàng đã đắc tội với cung chủ.

Nếu đắc tội với bồn cung, Mã Trân Trân chỉ bị phạt thôi, có thể bị diêm bích ba ngày không ăn, không uống, nhưng đây là đại tội với tiên sư.

Thiếu Hoa cau mày.

Thiếu Hoa mạn phép hỏi cung chủ ? Trân Trân đã đắc tội gì với tiên sư Vô Vi phái ?

Sao công tử lại muốn biết Mã Trân Trân đắc tội gì. Đây là chuyện riêng của bồn phái, công tử muốn chen vào?

Thiếu Hoa ôn nhu nói:

Nếu không muốn chen vào, Thiếu Hoa đã không hỏi cung chủ. Thế vì cái gì mà công tử muốn chen vào. Bỏn cung biết Mã Trân Trân là uyên ương hồ điệp, một dams nữ khét tiếng trên giang hồ. Phảo chẳng thì là dams nữ nên công tử muốn chen vào?

Thiếu Hoa cau mày, trang trọng đáp lời Vô vi tiên tử.

Nếu Mã Trân Trân chỉ là dams nữ Uyên ương hồ điệp thôi, tại hạ không dám xen vào chuyện riêng của quý phái. Đẳng này còn có điều khác hơn nữa.

Thiếu Hoa từ từ thở ra rồi nói tiếp:

Chuyện gì tại hạ sẽ nói sau với cung chủ? nhưng trước khi tại hạ nói, tại hạ cần biết Trân Trân đã đắc tội gì?

Im lặng bao trùm lên không gian lâu thuyền. sự im lặng đó thật nặng nề, Thậm chí Thiếu Hoa có cảm giác không khí trên mạn thuyền đang cô đặc lại. Sự im lặng kia tạo ra cảm giác gai lạnh trong cột sống chàng. Thậm chí Thiếu Hoa có thể nghe được tiếng sóng vỗ vào mạn thuyền chan chát.

Một Lúc sau Vô Vi tiên tử Hà Mẫn Trinh mới lên tiếng:

Mã Trân Trân đã bán rẻ danh dự thanh cao của tiên sư.

Thiếu Hoa chau mày, chàng từ từ nhìn xuống Mã Trân Trân đang quỳ dưới sà lâu thuyền.

Thiếu Hoa nghĩ thầm: ?chẳng lẽ Trân Trân Trân lại là người bất đạo như vậy sao? Bán rẻ danh dự tiên sư là người bất nghĩa, bất trung rồi. Thiếu Hoa sao cứu được nàng??.

Mặc dù nghĩ vậy, Thiếu Hoa vẫn ôm quyền hướng về cửa khoang lâu thuyền ôn nhu hỏi:

Cung chủ? Trân Trân đắc tội gì mà lại ghép vào tội bán rẻ danh dự tiên sư? Bỏn cung cần nói rõ cho công tử biết không?

Nếu cung chủ không nói thì Thiếu Hoa sẽ canh cánh bên lòng, và tất nhiên sự canh cánh đó khiến tại hạ không tâm phục khẩu phục cách hành sự của cung chủ nhưng tại hạ tin cung chủ là người quang minh chính đại. Phàm kẻ quang minh chính đại làm việc gì cũng chẳng cần úp mở.

Công tử đã nói vậy bỏn cung sẽ nói.

Thiếu Hoa cung thỉnh cung chủ chỉ giáo.

Thiếu Hoa nghe rõ tiếng thở ra nhẹ nhẹ của Vô vi tiên tử. Giọng nói thanh tao của Vô vi tiên tử lại cất lên.

Đại tội mà Trân Trân mắc phải là đã bán rẻ bản thân mình.

Thiếu Hoa nheo mày.

Cung chủ có thể nói rõ cho tại hạ biết được không?

Được. Giới qui của Vô vi phái do tiên sư để lại đại tội lớn nhất là sự quan hệ thể xác giữa nam và nữ. Tất cả những môn đồ của Vô vi phái phải lấy giới luật đó làm đầu. Giữ giới luật đó mới đại đến cõi vô vi. Giữ giới luật đó mới là môn đồ vô vi phái.

Chân diện Thiếu Hoa nhú lại.

Giọng nói của Vô vi tiên tử trang trọng nói tiếp:

Vô vi phái đặt giới luật bất tạo nhân là chân lý. Giới luật bất tạo nhân như là quyền năng hộ pháp của vô vi phái, để vô vi phái mãi mãi trong sạch không vướng vào điều ô uế trong cõi tục sinh này.

Giọng nói của vô vi tiên tử thật trang trọng và lạnh lùng. Mỗi một lời nói như thể là một câu phá lệnh đối với người khác.

Vô vi tiên tử nói hết câu thì Thiếu Hoa cười khẩy rồi hỏi:

Cung chủ ? phải chăng Uyên ương hồ điệp Mã Trân Trân đã phạm vào tội Bất tạo nhân?

Không sai.

Vì cái tội đó mà cung chủ quyết trừng phạt Trân Trân?

Đúng ? Chiếu theo qui giới của vô vi phái ? Bi63n cung sẽ hành sử Trân Trân tội chết.

Thiếu Hoa gãi đầu, rồi từ tốn nói:

Có điều này, tại hạ muốn hỏi cung chủ:

Thiếu Hoa công tử cứ hỏi.

Thiếu Hoa ve vãn nói:

Những điều tại hạ hỏi mong cung chủ miễn thứ.

Nếu những điều đó không làm gì tổn hại đến vô vi phái.

Tán nhiên tại hạ không dám mạo phạm đến vô vi phái của bốn cung, mà chỉ thắc mắc thôi. Ngoài những điều đó ra tại hạ còn có ý này.

Công tử còn có ý gì?

Ở đây bất tiện, cung chủ có thể cho Thiếu Hoa bước vào khoang thuyền diện kiến người không ? những điều tại hạ sắp nói ra nhất định cung chủ không thể không nghe. Bởi tại hạ biết hiện thời cung chủ đang có một viên chuyển luân thân châu.

Thiếu Hoa bỏ lưng câu nói giữa chừng.

Một lúc sau chàng mới nói tiếp:

Cung chủ chuẩn ý lời thỉnh cầu của Hoàng Thiếu Hoa chứ?

Sự im lặng lại bao trùm lên mạn thuyền.

Một lúc sau, Vô vi tiên tử Hà Mẫn Trinh mới nói:

Đây là một biệt lệ, bốn cung chấp nhận.

Thiếu Hoa ôm quyền xá:

Đa tạ cung chủ.

Chàng mỉm cười rồi nói tiếp:

Cung chủ ban phát cho tại hạ biệt lệ này. tại hạ cảm kích vô cùng. Nhất định Hoàng Thiếu Hoa sẽ không phụ lòng cung chủ.

Chàng nói rồi bước qua hai ả môn hạ vô vi phái để vào khoang thuyền.

Cách bày trí trong khoang thuyền, chẳng khác gì khoang thuyền của Mã Trân Trân. Vô vi cung chủ Hà Mẫn Trinh ngồi trước tám hoàng phi thêu dòng chữ: Vô vi thượng môn?.

Thiếu Hoa hơi thất vọng vì vô vi cung chủ đeo một tấm mạn bằng lụa trắng, chỉ chứa hai con mắt đen láy, tròn xoe, như hai hạt nhãn. Nhìn đôi mắt của Vô vi cung chủ, bất cứ ai cũng phải nghĩ đến một trang mỹ nữ có nhan sắc chẳng thua kém gì những trang giai nhân trong truyền thuyết. Chỉ chiếc thảm đôi diện vô vi cung chủ Hà Mẫn Trinh nói:

Mời Hoàng Thiếu Hoa công tử.

Thiếu Hoa ngồi xuống tấm thảm đôi diện với nàng.

Hàm mẫn tring nhìn chăm chăm vào mắt Thiếu Hoa. Chàng điềm nụ cười mỉm rồi nói:

Tại hạ lạ lắm sao cung chủ nhìn như vậy.

Lần đầu tiên bốn cung ban đặc ân cho Thiếu Hoa công tử được đôi diện mặt với bốn cung.

Không ngờ Thiếu Hoa được may mắn đó. Nhưng để được may mắn đó hẳn phải có nguyên cớ. Nguyên cớ đó chắc là từ viên chuyển luân thần châu của Vô vi phái.

Không sai ? công tử có điều gì cần nói với bốn cung?

Thiếu Hoa nhìn vô vi tiên tử, chàng rít một luồng chân khí căng phồng lồng ngực rồi nói:

Thứ nhất tại hạ muốn nói về giới luật bất tạo nhân của quý phái .

Đôi chân này mỏng như lá liễu của Vô VI tiên tử thọt nhứ lại.

Công tử muốn nói gì về pui giới bất Tạo nhân .

Thiếu hoa nhướng mày , ôn nhu nói:

Nếu cung chủ lý giải cho tại hạ thông? Thiếu hoa sẵn sàng thay cung chủ ra chém đầu Mã TRân Trân bằng tất cả sự ngưỡng mộ của mình với Vô Vi phái và với cung chủ .

Bốn cung tự tay làm điều đó.

Nếu như cung chủ làm điều đó thì tại hạ xin thành kính dâng lên cung chủ viên chuyển luân thần châu thứ mười hai

Huyết châu .

Chân mày của Vô Vi tiên tử nhứ lại.

Thiếu hoa gật đầu.

Chắc chắn Vô Vi tiên tử biết chuỗi chuyển luân thần châu có mười hai viên , nhưng hiện thời trên giang hồ chỉ có mười một viên chỉ thiếu một viên huyết châu thôi. Vì Huyết châu đã được khai lộ sứ liễu chết mang đi, để xâu chuỗi chuyển luân không hợp nhất được. Có mười một viên kia, thiếu Huyết châu, mười một viên chuyển luân kia có hợp lại cũng vô ích. Nhưng chẳng ai biết Huyết châu đang ở đâu. Duy có một người biết đó là tại hạ.

Vô vi tiên tử nhìn thẳng vào mắt chàng.

Công tử nói thật đấy chứ?

Tại hạ không nói ngoa với vô vi tiên tử đâu.

Chàng lòn tay vào ngực áo, lấy chiếc tráp mà mẫu nương Cam thơ để lại. Đặt chiếc tráp xuống trước mặt Vô vi tiên tử, Thiếu Hoa vỗ nhẹ vào bốn chung quanh chiếc tráp. Nấp tráp bật ra, ánh hào quang đỏ ối tỏa lên nhuộm đỏ mặt chàng và nhả quang của Vô vi tiên tử.

Vô vi tiên tử Hà Mẫn Trinh buột miệng thốt:

Huyết châu.

Thiếu Hoa mỉm cười, đẩy nắp tráp lại.

Tại hạ không ngoa ngôn với Vô vi tiên tử chú?

Nhìn lại chàng, vô vi tiên tử nói:

Bốn cung đồng ý.

Thiếu Hoa nhìn nàng nghiêm giọng nói:

Cung chủ ? tại hạ có đền nghị này ? nếu như cung chủ lý giải không trôi ? cung chủ phải giao lại cho tại hạ viên chuyển luân thần châu của quý phái ? và thêm một điều kiện.

Điều kiện gì?

Không bắt tội Mã Trân Trân.

Vô vi tiên tử lưỡng lự rồi gật đầu.

Được ?

Thiếu Hoa ôm quyền xá.

Đa tạ cung chủ ? Phong thanh của cung chủ khiến tại hạ vô cùng ngưỡng mộ, nhưng chỉ tiếc tại hạ không được tận mục sở thị dung nhan cao minh của cung chủ.

Công tử không cần thấy mặt bốn cung.

Điềm đó khiến tại hạ tò mò và tiếc rẻ.

Vô vi tiên tử khẽ lắc đầu rồi nói:

Thiếu Hoa công tử muốn ta lý giải điều gì?

Thiếu Hoa ôm quyền, ôn nhu nói:

Thiếu Hoa mạn phép hỏi cung chủ ? từ đâu cung chủ hiện diện và tồn tại trên cõi đời này?

Đôi chân mày của Vô vi cung chủ nhíu lại. Lưỡng lự một lúc Hà Mẫn

Trinh mới hỏi ngược lại chàng.

Sao công tử lại hỏi bốn cung điều đó?

Cung chủ chưa trả lời tại hạ. á Anh mắt của Vô vi tiên tử lộ rõ vẻ bối rối.

Nàng nhíu mày nghĩ ngợi rồi nói:

Từ sự kết hợp của thiên khí âm dương, tạo ra bốn cung.

Thiếu Hoa phá lên cười khanh khách. Tráng tiểu ngạo đột ngột của chàng khiến Vô vi tiên tử nhíu mày nói:

Bốn cung nói không đúng à?

Thiếu Hoa chồm tới.

Cung chủ ? Thiên khí âm dương là gì?

Cung chủ lắc đầu.

Thiếu Hoa chẳng thể nào hiểu được ý của cung chủ. Mưa thì là mưa ? Gió là gió, cây thì là cây. Mọi sự vật hiện hữu trong trời đất này đều là sự kết hợp của âm dương đúng không nào?

Bốn cung nghĩ vậy.

Nhưng cung chủ đâu phải là cây, là mưa, là gió. Cung chủ là một con người. Thế cung chủ từ đâu mà ra, mà tồn tại và hiện hữu và nay là cung chủ Vô vi phái?

Đôi thân quan của Vô vi tiên tử ánh lên vẻ thẹn thùng.

Thiếu Hoa không để Vô vi tiên tử suy nghĩ, bồi tiếp một câu nữa.

Cung chủ chắc không lý giải được cho tại hạ rồi, mà nói bằng quơ đầu đầu.

Đôi ngọc thủ của Vô vi tiên tử nắm chặt lại.

Thiếu Hoa nhìn nàng.

Cung chủ đừng giận Thiếu Hoa? Chúng ta nên nhìn vào sự thật. Cung chủ nhìn Thiếu Hoa xem? Tại hạ có mặt trên cõi đời này là do song đường của tại hạ tạo ra, chắc chắn cung chủ cũng do song đường của người tạo ra.

Vô vi cung chủ nhú mày hỏi:

Nói ra điều đó để làm gì?

Thiếu Hoa ôm quyền nói:

Tại hạ nói ra điều đó để cho cung chủ thấy sự vô lý của ?

Chàng bỏ lửng câu nói giữa chừng khi thấy ánh mắt hùng hục của Vô vi tiên tử.

Thiếu Hoa giả lả cười.

Tại hạ được tạo ra bởi song đường của tại hạ không là môn hạ của Vô vi phái ? đó là phúc của tại hạ. Nếu như song đường của tại hạ là môn hạ của Vô vi phái thì chẳng có Thiếu Hoa. Không chừng còn bị hành xử theo qui giới của bốn phái, chết mà không nhắm mắt.

Sao lại không nhắm mắt.

Bởi song đường của tại hạ rất muốn có Hoàng Thiếu Hoa, nhưng lại bị giới qui nghiệt ngã của quý phái ngăn cản. Thử hỏi nếu trên thế gian này, tất cả mọi người đều là môn hạ của quý phái thì còn có sự hiện hữu của giới qui kia không ?

Chàng lắc đầu.

Tất cả đều biến mất vào cõi Vô vi mơ hồ, không biết có thật sự hiện hữu trên thế gian này hay không .

Thiếu Hoa im lặng nhìn Vô vi tiên tử.

Vô vi tiên tử cũng nhìn chàng.

Thiếu Hoa nói:

Thiếu Hoa nói thế chẳng biết đúng sai như thế nào, cung chủ chỉ giáo thêm cho tại hạ.

Vô vi tiên tử Hà Mẫn Trinh im lặng.

Thiếu Hoa mỉm cười.

Nàng suy nghĩ một lúc rồi nói:

Môn phái nào cũng có giới luật riêng của môn phái đó. Giới luật của Vô vi phái là của Tiên sư để lại, tất cả môn hạ đều phải tuân thủ. Ai bất tuân là phạm vào đại giới trọng tội bất trung. Nếu không chấp nhận giới qui đó thì ngay từ đầu đừng là môn hạ Vô vi phái. Nếu đã là môn hạ Vô vi phái thì phải đều tuân theo qui giới của tiên sư.

Vô vi tiên tử từ từ thở ra rồi nói tiếp:

Lý của công tử cũng đúng, nhưng đó là cái lý chung. Còn cái lý riêng thuộc về Vô vi phái. Cũng như thiếu lâm tự, tất cả những người xuất gia đầu Phật phải đều chấp nhận giới qui của Phật gia, tránh xa tục lụy. Thiên hạ cũng có mất đầu.

Lời nói của Vô vi tiên tử khiến Thiếu Hoa thù người.

Vô vi tiên tử như thể nhận ra sự bối rối trong tâm thức của Thiếu Hoa, liền bồi tiếp:

Điều bốn cung lý giải là cái riêng của Vô vi phái. Trân trân là môn hạ của Vô vi phái, thì nhứt nhứt phải giữ giới qui tôn nghiêm của tiên sư. Có như vậy mới là kẻ giữ đạo nghĩa trên đời này. Có giữ đạo nghĩa của tiên sư mới giữ được bản thân mình. Cái lý của giới qui bất tạo nhân là như vậy.

Thiếu Hoa im lặng nhìn Vô vi tiên tử. Đôi chân mày chàng nhíu hằn lại tỏ lộ sự căng thẳng trên mặt.

Vô vi tiên tử nói :

Công tử còn điều gì muốn bốn cung lý giải không ?

Thiếu Hoa lưỡng lự rồi mở nắp chiếc tráp. Chàng cầm lấy viên huyết châu ngắm nhìn nó.

Viên huyết châu này là vật sở hữu của tại hạ ? Lần này tại hạ không biết có giữ nó được không ?

Bốn cung nói đúng chứ?

Lý giải của cung chủ có được cái lý của nó.

Thiếu Hoa công tử chấp nhận lời lý giải đó.

Thiếu Hoa ngả lưng nhìn vô vi tiên tử.

Ờ ? qui giới được đặt ra để môn hạ giữ đạo nghĩa làm người.

Thiếu Hoa gật đầu.

Hay ?

Chàng thốt ra câu nói đó thì vô vi tiên tử cũng chớp mắt. Người chớp mắt bởi thái độ nhún nhường và thuần phục của Thiếu Hoa, nhưng chỉ một cái chớp mắt đó thôi, Vô vi tiên tử đã phạm cào sai lầm đáng ra không có. Đối mặt với người là Thiếu Hoa nên chỉ một cái chớp mắt thì viên huyết châu đã thoát ra khỏi tay, Thiếu Hoa đập vào tịnh huyết của vô vi tiên tử rồi.

Cạch ?

Vô vi tiên tử giật mình khi bị đâm vào tịnh huyết.

Thiếu Hoa ?

Thiếu Hoa chồm tới bịt miệng vô vi tiên tử, chàng nói:

Tại hạ nói không lại thì dùng cách khác ? Cách của Lại lão bộc truyền cho tại hạ.

Chàng vừa nói vừa lột ngay chiếc vuông lụa che mặt của vô vi tiên tử.

Thiếu Hoa hoàn toàn bất ngờ khi nhận ra dung diện của Vô vi tiên tử.

Nàng chỉ là một thiếu nữ chỉ trạc tuổi chàng, với chân diện thanh tú khả ái.

Nàng nhìn Thiếu Hoa bằng ánh mắt hừng hực, sự căm phẫn và tức giận.

Tất nhiên Thiếu Hoa nhận ra ngay ánh mắt hừng hực căm phẫn của nàng nhưng vẫn vờ như không nhận ra.

Thiếu Hoa nâng cằm Vô vi tiên tử Hà Mẫn Trinh.

Cái lý của nàng chỉ là lý riêng, còn cái lý của tại hạ mới là cái chung.

Thường thì cái riêng phải nằm trong cái chung. Nàng biết như vậy chứ?

Hà Mẫn Trinh im lặng không đáp lời Thiếu Hoa.

Chàng nheo mày nói:

Nàng không nhận à?

Mẫn Trinh gằn giọng nói:

Không.

Ta buộc nàng phải chấp nhận cái lý của ta.

Bồn cung mãi mãi không bao giờ chấp nhận.

- Được ? ta sẽ cho nàng thấy vì sao Trân Trân phá vỡ qui giới bất tạo nhân của Vô vi phái.

Thiếu Hoa nói rồi áp chặt môi mình vào môi Hà Mẫn Trinh. Nàng mím chặt hai cánh môi nhắm mắt. Mặc cho Mẫn Trinh phản kháng, Thiếu Hoa vẫn chà môi mình vào môi nàng. Mẫn Trinh rên lên một tiếng.

Ư ?

Thiếu Hoa rời môi mình khỏi môi nàng.

Tại hạ nói đúng chứ?

Sắc diện Mẫn Trinh đỏ rùng như than hồng. Nàng rít giọng nói:

Ngươi ?

Ngươi sao ?

Ngươi đã làm ô uế bồn cung ?

Nàng vừa nói dứt lời thì Thiếu Hoa lại áp chặt môi mình vào môi nàng một lần nữa. Chàng vừa chà môi lên môi của Mẫn Trinh vừa nghĩ thầm: ?Có như vậy, Cô nương mới thấy cái giới luật Bất Tạo nhân kia vô lý mà không sát hại Trân Trân?.

Mẫn Trinh lại rên lên một tiếng nữa.

Thiếu Hoa lại buông nàng ra. Mặt nàng đỏ như quả chín, tỏa hơi nóng hừng hực.

Thiếu Hoa nói:

Cung chủ đã nhận ra sự vô lý của giới qui bất tạo nhân chưa?

Nàng cắn răng trên vào môi dưới quay mặt chỗ khác né tránh Thiếu Hoa

Thiếu Hoa nói:

Cung chủ vẫn chưa nhận ra sự vô lý đó à? Hòa thượng khác còn cung chủ khác. Vô vi phái khác, Thiếu Lâm khác, cung chủ biết chưa. Chỉ cần cung chủ hứa với tại hạ đừng truy sát Trân Trân, tại hạ sẽ không làm ô uê cung chủ ? Nếu không ?

Vô vi tiên tử nhìn lại Thiếu Hoa.

Bồn cung không ?

Nàng chưa nói hết lời, Thiếu Hoa lại áp chặt môi mình vào môi nàng, lần này chàng chà thật mạnh đôi môi mình vào hai cánh môi của Hà Mẫn Trinh. Nàng bị Thiếu Hoa điểm huyết chưởng thể nào phản xạ, chống đối được mà đành chấp nhận chịu đựng nụ hôn đầy đọa của chàng.

Bất giác Hà Mẫn Trinh nhũn hân người ra, nàng nhắm mắt rên lên:

Ồ ?

Thiếu Hoa thả nàng ra rồi nói:

Sao ? cung chủ nhận lời thỉnh cầu của tại hạ chứ?

Ngươi ?

Thiếu Hoa chau mày nói:

Cung chủ đừng trách tại hạ đó.

Bồn cung nhận lời.

Thốt ra câu đó mà lệ trào ra khóe mắt nàng.

Thiếu Hoa ôm quyền xá rồi nói:

Nhứt ngôn như phá thạch ? Tại hạ tin vào lời nói của cung chủ. Còn chuyện viên chuyển luân thần châu của quý phái, tại hạ sẽ đến lấy sau vậy.

Thiếu Hoa vuốt má nàng.

Cung chủ đẹp lắm ? Nếu không có cái qui giới quái gỡ bất tạo nhân, tại hạ sẽ cung thỉnh cung chủ làm tân nương cho tại hạ.

Thiếu Hoa mỉm cười vuốt má Hà Mẫn Trinh.

Cung chủ vừa đẹp lại vừa ngoan ngoan nữa.

Chàng nói rồi cúi xuống nhặt viên Huyết châu cho vào tráp, rồi quay bước.

Thiếu Hoa vừa dợm bước đến cửa khoang thuyền. Mẫn Trinh nói:

Dừng lại.

Thiếu Hoa dừng bước nhìn lại vô vi tiên tử Hà Mẫn Trinh. Nụ cười mỉm còn hiện trên hai cánh môi chàng. Thấy nụ cười mỉm của Thiếu Hoa bất giác lưỡng quyền Mẫn Trinh ứng hồng, then thùng.

Nàng miễn cưỡng hỏi:

Hãy cho bồn cung biết ? Sao công tử lại làm vậy với bồn cung?

Thiếu Hoa vỗ tay nhìn nàng nói:

Một câu hỏi rất hay, lại rất đúng thời điểm. Tại hạ chỉ có thể nói, cung chủ cứ suy nghĩ tất sẽ nghiệm ra vì sao Hoàng Thiếu Hoa hành xử như vậy với người.

Chàng xoa tay nói tiếp:

Cung chủ như một đóa hoa nhưng lại thiếu chất men sống trong cuộc đời này. Phàm những đóa hoa như vậy chóng tàn lắm.

Thiếu Hoa nói rồi bước ra ngoài.

Trân Trân quì trên sàn thuyền. Hai ả a hoàn canh cửa vẫn không thay đổi thế đứng cứ như họ đã hóa đá.

Chàng bước đến bên Trân Trân.

Mã nương ? Vô vi tiên tử đã xá tội cho nàng. Hãy dẫn Thiếu Hoa đến gặp Bội Bội.

Trân Trân lắc đầu

Trân Trân không thể đi được khi chưa có lệnh của cung chủ.

Thiếu Hoa đã xin tội cho nàng.

Thiếu Hoa thở dài:

Thôi được ? nàng không đi thì Thiếu Hoa đến gặp Bội Bội một mình. Bội Bội đang ở đâu?

Trân Trân vẫn cúi mặt nhìn xuống, nhỏ nhẹ đáp lời Thiếu Hoa. Bội Bội đang ở tại Di hao lâu, thuộc Trấn Trấn Châu.

Thiếu Hoa nhìn Trân Trân.

Thiếu Hoa sẽ còn đến Vô vi phái, chúng ta sẽ gặp lại.

Thiếu Hoa lưỡng lự rồi buông tiếng thở dài nói:

Trân Trân ? Thiếu Hoa nghĩ nàng nên giữ giới luật của tiên sư để chuộc tội.

Trân Trân vẫn không nhìn lên, Nàng im lặng, nhưng dưới sàn lâu thuyền thì đã có đóm những giọt lệ do được tạo ra bởi nước mắt nàng.

Thiếu Hoa nói tiếp:

Thiếu Hoa chỉ có thể nói vậy thôi. Mã nương bảo trọng.

Thiếu Hoa rời sàn lâu thuyền xuống chiến thuyền nan cặp bên mạn trái.

Chàng chèo thuyền vào trong bờ. Thiếu Hoa có biết đâu khi con thuyền nan của chàng vừa tách khỏi mạn lâu thuyền thì vô vi tiên tử từ trong khoang bước ra. Nàng đứng bên mạn thuyền chấp tay sau lưng dõi mắt theo chiến nan thuyền của Thiếu Hoa.

Con thuyền nan từ từ mất hút trong tầm mắt của Hà Mẫn Trinh. Chẳng biết Vô vi tiên tử Hà Mẫn Trinh nghĩ gì hay là một động tác băng quơ mờ hồ, mà lại đưa tay lên vuốt nhẹ hai cánh môi mình.

Một làn gió đùa qua mạn lâu thuyền giữ chiếc khăn phủ trước mặt nàng, làm rối mái tóc mai của Mẫn Trinh. Nàng vuốt lại mái tóc mai, rồi từ từ nhìn lại Trân Trân.

Mã Trân Trân vẫn cúi đầu nhìn xuống mạn thuyền.

Mẫn Trinh bước đến trước mặt Trân Trân. Nàng ôn nhu nói:

Hoàng Thiếu Hoa là gì của ngươi?

Trân Trân không ngán mặt nhìn lên, Nàng nhu hòa nói:

Khởi bẩm cung chủ ? Thiếu Hoa công tử chẳng là gì của Trân Trân cả.

Trân Trân ? người nói thật chứ?

Trân Trân từ từ ngẩng mặt nhìn lên.

Trân Trân yêu Thiếu Hoa nhưng ?
Đôi chân mày Mẫn Trinh nhú lại.
Nhưng sao ?
Trân Trân không cướp được tình yêu của Thiếu Hoa ? Cung chủ trị tôi.
Buông tiếng thở dài, Mẫn Trinh quay lưng lại với Trân Trân.
Hắn đã buộc bốn cung xá tội cho người.
Nói rồi Mẫn Trinh đi thẳng vào trong khoang thuyền, để mặc Trân Trân
quì trên sàn. Trân Trân liếc nhìn vào trong bờ. Nàng khẽ nấc nhẹ một
tiếng.
Nàng nghẹn ngào nhỏ giọng gọi tên Thiếu Hoa.
Hòang Thiếu Hoa ? chừng nào Mã nương mới gặp được Thiếu Hoa?

Hết chương 38